

(reportáž z koncertu kapely Bran v klubu PopoCaféPetl)

Francie je rozlohou největší zemí Evropy. Kdo ji jednou navštívil, stále se k ní vrací. V této krásné zemi stačí ujet několik desítek kilometrů a ráz krajiny je jiný. Francie má moře, přístavy, vinice, tisíce zámků, rozkvetlé levandule, pach ústřic a tisíce dalších tváří.

Jednou z oblastí plné přírodních krás a bohaté na krvavé dějiny je Bretaň. Bretaň (franc. Bretagne, bretonsky Breizh) se nachází na poloostrově z jedné strany omývaného Atlantikem a z druhé průlivem La Manche. Její území je bohaté na záhadné dolmeny a menhiry (z třetího tisíciletí před Kristem) v oblasti Carnacu, žili zde Keltové, obyvatelé různých anglosaských kmenů a v roce 1532 připadla Bretaň definitivně Francouzské říši. Za Velké Francouzské revoluce zde vypuklo royalistické povstání utopené v krvi, stejně jako například povstání venkovanů v kraji Vandée v jižní Francii. Jenže všechny dějinné otřesy přežila svébytná kultura kraje i vlastní jazyk. Oním jazykem je bretonština (brezhoneg). Patří mezi keltské jazyky a je příbuzná například s velštinou. Bretonština byla postupně vytlačována francouzštinou (podobně jako například provensálština) a není úředním jazykem. Přesto tímto jazykem hovoří asi půl miliónu lidí. Mezi kulturní dědictví Bretaně patří i hudba. Keltskou hudbu hraje u nás řada kapel, ale většinou se jedná o hudbu britských ostrovů. Již dlouho jsem ale toužil slyšet kapelu, která hraje hudbu Bretaně. Tuto hudbu hraje zejména pražská kapela Bran. Bretonsky to znamená havran.

Dlouhou dobu jsem se s **Branem** míjel, přestože hraje zejména v Balbínově poetické hospůdce, v Salmovské kavárně a hrála i v Malostranské besedě. Kapelu založil David (Dewi) Pajot, narozený v Bretani. Vystudoval hru na klarinet a od roku 1995 žije v Praze, kde pracuje ve Francouzském institutu. První podobu kapely Bran vytvořil David v roce 1999 spolu s Gretou Kelly

Markéta Kautznerová

foto: Tomáš Pohl ©

, australskou houslistkou, a s dalšími spoluhráči. Davida jsem poprvé uviděl spolu s dalšími současnými členy kapely v pátek 24. listopadu 2006 v klubu PopoCaféPetl na Újezdě. Klub tvoří

dvě části. V první se hraje na malém pódiu a v druhé lze sedět a povídat. Díky rezervaci jsem získal hezké místo u stolku v první řadě. Postupně se malý sál zcela zaplnil většinou mladými lidmi a bylo znát, že většina z nich putuje s kapelou od koncertu ke koncertu. Kromě Davida, kapelníka, zpěváka, hráče na klarinet, bombard a didjeridoo (asi bych je neuměl od sebe odlišit) hrají v kapele Petra Lukašová (příčná flétna), absolventka konzervatoře). Markéta Kautznerová (house), studující konzervatoře, Tomáš Görtler (akordeon), absolvent konzervatoře a učitel hudby, Vojta Jindra (akustická kytara), Kuba Severin (djembe, indická tabla či africká tarnbuka) a Prokop Saidl (baskytara). Koncert uváděl David ve třech jazycích, česky, francouzsky a anglicky.

Rytmická hudba, přímo vybízející k tanci, v hluku diváků poněkud oslabila mluvené slovo i Davidův zpěv. Instrumentální skladby byly střídány písněmi. Některé skladby byly irské s typickým rytmem, jiné byly z dílny Davida a jiné bretaňské lidové v úpravě členů kapely. Většina skladeb byla z CD **The Coast of Bohemia** z roku 2005, již čtvrtého alba kapely. Z celé plejády skladeb mě některé chytily na první poslech, ale teprve poslechem CD jsem se dozvěděl i obsah textů. Názvy písní jsou bretonské, ale většina textů je francouzská.

Zněly i typické námořnické písně, vždyť v Bretani jsou známé přístavy St.Malo a Brest. V písni *Trois matelots du port de Brest*

se zpívá o třech námořnících z Brestu, kteří vypluli na moře a plují již sto dní. Nemají už co jíst a pít a tak metají los, koho snědí. Jenže na obzoru je země. Píseň

Dañs gant ar Golem

je o setkání pražského Golema s bretonskými Korrigany (skřítky). V písni

A - walc 'h

se zpívá:

Ach má Bretani, nepoznávám tě.. Tisíce mladých, vyrvaných z kořenů. A míle vybetonovaných břehů, na něž moře vyplaví jen ropu. Mateřský jazyk v řetězech. Parlament země v plamenech. Otrávené řeky a zamořená jezera. Národ ztracen v temnotách??

Na všech členech kapely hrajících ve stísněných podmínkách na malém pódiu bylo znát, jak mají tuhle hudbu rádi. Skutečným sluníčkem kapely je temperamentní houslistka Markéta, doprovázející každou skladbou milým úsměvem.

Jen škoda, že prostor před pódiem byl tak malý, že nedával prostor tanečníkům. Čas vystoupení i přes dva vytleskané přídavky uběhl jako voda, ostatně jako vždy, je-li něco příjemné.

Znovu jsem si uvědomil, jak se Praha od roku 1989 změnila. Namísto zavřených a zrušených krámků a sklepů plných brambor, uhlí či plynových masek, potká člověk jen cestou z

Ach má Bretani, nepoznávám te

Napsal uživatel Tomáš Pohl

Čtvrtek, 14 Prosinec 2006 04:00

Malostranského náměstí na Újezd několik hudebních klubů. Symbolem těchto změn jsou i zahraniční muzikanti žijící a hrající v Praze. Ale David Pajot je vlastně už dávno Pražák. Jeho pozdrav "Dobrou noc", vyslovený s roztomilým francouzským přízvukem, jsem si přeložil jako "Co nejdřív nashledanou, Brane a Bretani".